

De Kwaadsteniet is de kwaadste niet

Ik heb me als boer nooit veel met belangenbehartiging bezig gehouden. Ik dacht daar hebben we onze beroeps bestuurders voor. En ik ging er vanuit dat deze semi-boeren het toch het beste met onze sector voor hadden. Want het is tenslotte toch ook hun brood. Daarom verdiepte ik me tot nu toe alleen in plaatselijke ruimtelijke ordening problemen, en de rest van mijn kostbare tijd besteedde ik aan mijn bedrijf en mijn gezin. Het enige wat me al jaren niet losliet was het ammoniakbeleid, omdat ik af en toe in de vakbladen van het HAN, de praktijkgroep Laren en de verhalen van Dr. de Jong las. Iedere keer kwam daar de conclusie naar voren dat ammoniak een zegen voor ons milieu was in plaats van een schadelijke stof. Het begon me pas echt te irriteren toen Gerard Doornbos zei dat hij weinig met deze wetenschap op schoot en te maken had met de politieke realiteit. Toen ik na deze reactie tijdens onze vakgroepvergadering aan Harry Opsteeg vroeg of Dr. de Jong gelijk had, probeerde Harry de zaak te bagatelliseren met de opmerking "och er is altijd wel een wetenschapper die als hij met pensioen gaat een leuk stukje wil schrijven". Toen ik hem vroeg of het HAN, de praktijkgroep Laren, of de kritische chemici ooit steun van LTO hebben gehad kreeg ik geen antwoord. Ik vroeg me toen al af welk belang de LTO diende. Omdat deze zaak mij niet meer losliet ging ik de dag erna aan het bellen met allerlei mensen die over dit probleem ooit schreven in de boerderij. Toen vielen mij de schellen van de ogen. Het bleek dat tijdens de eerste ammoniak discussie in 1993 de LTO en het Landbouwschap en het ministerie van landbouw al snel een convenant hadden gesloten over de ammoniak emissie maatregelen. Vele chemici meldden toen al dat ammoniak niet schadelijk maar juist goed voor het milieu was. Maar LTO hechtte meer waarde aan het gesloten convenant tot ammoniakreductie dan aan de wetenschap. LTO sloeg zelfs een aanbod af van de denktank het HAN waarin tenslotte vele professoren zaten die hun diensten gratis ter beschikking stelden. Deze professoren hadden totaal geen belang bij de landbouwsector maar boden hun diensten gratis aan om deze onzin van tafel te krijgen. Maar nee LTO stuurde de heer Scholte Albers naar de "onderhandelingen". Dat de heer Scholte Albers lang niet de kennis had als een dokter of een professor in de chemie was schijnbaar niet van belang. Vanaf 1993 is deze ammoniak-trein aan het lopen gegaan en had iedereen boter op het hoofd. Alle belangenbehartigers van zowel landbouw als van de milieuzijde en de ministeries van VROM en LNV zouden zwaar gezichtsverlies leiden als bekend zou worden dat ze met zijn alle een onzin beleid bedacht hadden. Daarom wil iedereen die hier schuldig aan is, inclusief de media die de landbouw met zijn strontton negatief in het nieuws bracht, de deksel op deze beerput houden. Het is overigens dezelfde beerput waar ook nog het nitraat en het fosfaatverhaal liggen te borrelen. Het is niet alleen gezichtsverlies wat er op het spel staat. Want wie betaalt de mega claim van de industrie die al zijn ontwikkeling en productie op emissie besparende systemen hebben gezet. En wat te denken van al die bedrijven die hebben moeten sluiten omdat een hinderwetvergunning door die onzin wetgeving geweigerd werd. Wie gaat de achterstallige concurrentie positie vergoeden van onze emissiearme bedrijven die dan notabene ook nog terug gebouwd dienen te worden naar emissie rijk om ons milieu te redden. En wat moeten de belangenorganisaties van zowel landbouw als van milieu als hun leden massaal wegllopen omdat hun gezichtsverlies en de landelijk aangerichte economische schade niet meer te overzien is. Dus houden ze met zijn alle deze trein aan het rijden. Maar af en toe loopt er een wiel van deze ammoniak trein, zoals onlangs toen de RIVM-medewerker de Kwaadsteniet een boekje open deed en het RIVM beschuldigde van list en bedrog. Ik ben razend benieuwd of LTO deze gebeurtenis aangrijpt om nu eindelijk de waarheid boven water te krijgen. Maar ik denk dat ik het al weet.